

med Afgiftens Berigtigelse, men som det vil ses af Bemærkningerne til den paa-gældende Paragraf i Lovforslaget, ere de Hensyn, som have ført til den der foreslaaede Regel, nær beslægtede med de Grunde, som have ført til de ovenberørte Udvidelser af Afgiftspligten.

Dernæst er der foreslaaet en Række nye Bestemmelser vedrørende Tilsynet med Afgiftens Berigtigelse, særlig for de Tilfældes Vedkommende, hvor offentlig Skifte ikke finder Sted, ligesom de for Ikke-opfyldelse af Afgiftspligten og for Afgiftsbesigelser gældende Straffebestemmelser paa forskellig Maade ere modificerede og til Dels skærpede.

Om disse forskellige Forslag skal endnu her hitsættes følgende mere almindelige Betragtninger.

Den Omstændighed, at Afgiftens Størrelse efter det her foreliggende Lovforslag er afhængig ikke blot af Arvingernes Slægtskabsforhold til Arveladeren, men ogsaa af Størrelsen af de enkelte arvede Beløb, medfører, at Afgiftsberegningen navnlig i Dødsboer, hvor Arvebeholdningen udloddes til en Flerhed af Arvinger i Arvelodder af forskellig Størrelse, vil blive ikke saa lidt mere vidtløftig og indviklet end efter de nugældende Regler. Under Hensyn hertil har man ikke ment, at det vedblivende burde paalægges Arvingerne selv at foretage Afgiftsberegningen, men har anset det for rettest, at de kun indsende de til Afgiftsberegningen fornødne Oplysninger til vedkommende offentlige Myndigheder, der lade foretage den egentlige Afgiftsberegning. Herved fritages ikke blot de private for en Virksomhed, som vistnok i mange Tilfælde vilde nødvendiggøre Tilkaldelsen af juridisk Bistand; men det opnaas tillige, at den offentlige Myndighed bliver sat i Stand til paa en ganske anden Maade, end det hidtil har været Tilfældet, at paase, at Afgiften beregnes paa rette Maade, samt at den virkelig skyldige Afgift bliver erlagt, og man har yderligere i Lovforslaget optaget en Række Bestemmelser, der have til Hensigt at sætte den offentlige Myndighed i Stand til at føre denne Kontrol paa en saa betryggende Maade som muligt. I dette Øjemed har man ment, dels at burde gøre Arvingerne det til Pligt i deres Arveanmeldelse at gøre Rede for, hvorledes de af dem opgivne Arvebeløb fremkomme, dels at burde tillægge de Myndigheder, hvem Afgiftsberegningen paahviler, en Ret til at få nærmere Oplysninger, jfr. Lovforslagets her henhørende Paragraffer, særlig § 36.

Naar man saaledes paa afgørende Maade har brudt med den hidtil gældende Regel, hvorefter Arvingerne i Tilfælde af privat Skifte selv under Eds Tilbud opgive Størrelsen af den afgiftspligtige Masse, er Grunden hertil for det første, at den indeholder en stor Fristelse for Arvingerne til at søge helt eller delvis at unddrage sig Afgiftspligten ved urigtige Opgivelser; denne Fristelse vil selvfølgelig stige i samme Grad, som Afgiften forhøjes, og vil kun paa ufuldkommen Maade modvirkes ved den nu bestaaende Regel, at Anmeldelsen kan forlanges bekræftet med Ed, idet de vedkommende Myndigheder i Reglen savne de fornødne Forudsætninger for at afgøre, naar denne Forholdsregel, der tilmed kun lidet stemmer med Nutidens Tænkemaade, burde bringes til Anvendelse, hvorfor den heller ikke nu praktiseres. Men dernæst har den hidtidige Fremgangsmaade hos vedkommende Arvinger selv bevirket stor Uklarhed med Hensyn til, hvad der skal medregnes til den afgiftspligtige Masse og hvad ikke, hvilke Udgifter der kunne fradrages o. s. v., og det er paa Grundlag af en saadan summarisk Arveanmeldelse næsten ugørligt for vedkommende Autoriteter at kontrolere Rigtigheden af den af Arvingerne benyttede Beregningsmaade, ligesom disse Arveanmeldelser ogsaa kun afgive en meget utilstrækkelig Oplysning, naar der senere rejses Spørgsmaal om, hvorvidt Arveafgiften af en vis Del af en afdød Persons Efterladenskaber er endelig berigtiget eller ikke.

I alle de nævnte Retninger vil den i Lovforslagets § 26 foreslaaede Regel betyde et væsentligt Fremskridt, og naar Anmeldelsernes Affattelse som i Paragraffens sidste Stykke foreslaaet lettes de paa-gældende ved Udarbejdelsen af trykte Skemaer og Vejledninger, vil der ikke herved paabyrdes de paagældende mere end, hvad Forholdet med Rimelighed kræver. Det maa jo ogsaa erindres, at Lejligheden til at erlægge Arveafgift højst forekommer nogle enkelte Gange i Borgernes Liv, og at da et Formueopgør m. v. som Regel alligevel vil være nødvendigt eller dog saare nyttigt.

Det er en Selvfølge, at de Bestemmelser i Forslaget, hvortil foranstaaende Bemærkninger have Hensyn, ville gøre Tilsynet med Afgiftens Berigtigelse i en væsentlig Grad byrdefuldere, end det efter de nugældende Regler er, og man har derfor haft under Overvejelse, om det vedblivende burde paalægges Skifteforvalterne, til hvis Virk-